

[Justitsministeren.]

at jeg havde foreslået at flytte bestemmelsen om dødsstraffen over i den militære straffelov, men sagde, at dette ikke var et kardinalpunkt for ham. Jeg kan oplyse, at det heller ikke er et kardinalpunkt for mig, men det er dog mere væsentligt for mig end for det ærede medlem. Jeg deler ikke det ærede medlems opfattelse med hensyn til, at det ligesom ikke skulle være helt ærligt at flytte dødsstraffen over i den militære straffelov. Der er den ærlighed i denne flytning, at den dog i hvert fald bevirker, at det ikke senere hen kan blive vanskeligt at fjerne dødsstrafreglen fra den borgerlige straffelov, når den aldrig optages deri.

Hvad angår de enkelte bestemmelser, omtalte det ærede medlem §§ 98, 99 og 111 i forbindelse med dødsstraffen og bemærkede, at jeg havde indsat en bestemmelse om, at der skulle foreligge „iøvrigt skærpende omstændigheder“. Det ærede medlem var også inde på min omtale af straffelovens §§ 180 og 183, stk. 2, og de tilfælde af overtrædelse heraf, hvor dødsstraf kunne anvendes. Jeg vil gerne sige om den formulering, jeg har givet forslaget i den militære straffelovs § 42 a, at når jeg har foretaget disse ændringer, skyldes det dels, at jeg fandt det ønskeligt at få bestemmelsen så behændigt formuleret som muligt — jeg mente, at der måtte altid foreligge „iøvrigt skærpende omstændigheder“, når dødsstraf skulle anvendes, og det kunne kun være af interesse at pointere den ekstraordinære karakter så stærkt som muligt —, dels fandt jeg det rimeligt, når bestemmelsen skulle flyttes over i den militære straffelov, at det nu kun blev straffen, der flyttedes over, at der ikke blev flyttet forbrydelser med et nyt gerningsindhold over i den militære straffelov. Det var i og for sig min begrundelse for, at jeg ikke medtog de bestemmelser, der fandtes i det tidligere udkast til § 103, stk. 3 b og c, tror jeg det var.

Iøvrigt er jeg naturligvis med hensyn til disse og de andre bestemmelser villig til at forhandle. Det gælder ikke mindst spørgsmålet om aldersbetingelsen, 21 år. Jeg er ganske klar over de betragtninger, der ligger bagved det ærede medlems betænkelighed ved eller indvending mod dette forslag.

Det ærede medlem udtalte videre, at han ligesom jeg fandt, at visse af formuleringerne var for vage, men at det nu var nødvendigt med en lovgivning. Jeg er glad over, at vi er enige på dette punkt. Jeg mener stadig, at det er det rigtige at fremsætte lovforslaget og få det til behandling nu, eventuelt få forslaget vedtaget, som det er nu, og så

senere se på, om loven virker tilfredsstillende, eller om en revision er påkrævet. Sådanne betragtninger har man også været inde på i Norge og i Sverige.

Det ærede medlem hr. Lorentzen fremførte nogle betragtninger vedrørende spørgsmålet om straffelovens overensstemmelse med befolkningens retsfølelse. Retsfølelsen skulle være en generalnævner for al straffelovgivning. Det er en betragtning, jeg ganske kan tiltræde. Naturligvis skal al lovgivning være i overensstemmelse med folkets retsfølelse, men det gælder jo især straffelovgivningen.

Med hensyn til konfiskationsbestemmelsen i forslaget § 118 b gjorde det ærede medlem hr. Lorentzen også nogle bemærkninger. Denne bestemmelse er jo ny, og jeg kan for så vidt sige, at jeg deler det ærede medlems betænkelighed ved denne bestemmelse, men jeg har bøjet mig for den udtalelse, som jeg mener blev fremsat af folketingsudvalget, og har derfor fastholdt forslaget. Jeg kan yderligere tilføje, at jeg har haft en ganske uformel drøftelse med en embedsmand fra revisionsudvalget, der mente, at det var både ønskeligt og nødvendigt at have en konfiskationsbestemmelse vedrørende disse forhold.

Vedrørende forslaget § 129 a er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Lorentzen i hans betragtninger. Også jeg mener, at lovforslaget helst skulle behandles så besindigt som muligt. At det har taget nogen tid, før dette forslag er kommet frem, mener jeg ikke gør så meget. Den tid er godt udnyttet til at tænke over, hvorvidt man virkelig ønsker loven.

Det ærede medlem hr. Thestrup kom ind på de betragtninger, som det daværende medlem, professor Mogens Fog havde fremsat ved det tidligere foreliggende forslags første behandling. Jeg skal ikke komme ind på mange af det ærede medlems bemærkninger i den anledning. I forbindelse med spørgsmålet om, hvad man forstår ved truende udsigt til krig, fremhævede det ærede medlem, at det jo var den almindelige regel, at en tvivl i sådanne tilfælde ville komme den tiltalte til gode. Det er netop et synspunkt, jeg har fundet ikke har været stærkt fremhævet under de tidligere forhandlinger i det høje ting, hvor man har kritiseret formuleringens vaghed. Man må jo, som så ofte sagt, se på begge de formål, dette lovforslag har, dels at give vejledning til borgerne — her gør det ikke helt så meget, om formuleringen er noget vag —, dels at ramme de borgere, som ikke har rettet sig efter vejledningen, og for dem har det